

Eindelijk is het zover

21 augustus. Het is zover. De wekker loopt af om 6 u 30. De nacht was kort. We hebben nog tot na middernacht gewerkt om alles in gereedheid te brengen en rustig heb ik niet geslapen. Ik ben toch wel wat gespannen voor de langverwachte start van zoiets groots.

Het is behoorlijk mooi weer die ochtend, al is het nog een beetje fris. Ik besluit om al direct luchtige zomerse loopkleden aan te trekken voor de start. Een blauw Compostela T-shirtje, een korte broek en een blauwe haarband, net zoals de mascotte die Pieter getekend heeft.

Tegen 7 uur belt Thomas aan. Hij wil graag de ochtend van het vertrek vastleggen op film. Toch wat vreemd, zo'n camera aan de ontbijttafel. Na wat granen en een matcha thee worden de drankbussen voor het rugzakje gevuld met sportdrink.

'Ik zal mijn loopschoenen maar aan de deur aandoen, anders krijg ik straks naar mijn voeten,' zeg ik, er al niet meer op letted dat de camera loopt. Rugzakje aan, deur dicht en met de auto naar Gasthuisberg. Daar startte het avontuur op de afdeling Radiotherapie, waar Pieter zo vaak geweest is voor zijn behandeling. Na een kort woordje van het diensthoofd wordt nog een laatste keer de rode brievenbus geleegd en gaan de brieven de rugzak in. Ook hier zijn heel wat camera's en journalisten. Jozef, de filmstudent, sluit hier aan.

Toch wel wat gespannen voor de langverwachte start van zoiets groots'

LINKS Johan haalt nog snel wat brieven op op Gasthuisberg voor zijn vertrek richting Compostela © JOZEF KAUT

Op een draffe lopen we door de gangen van Gasthuisberg waar we in de inkomhal afscheid nemen van collega's, de gedelegeerd bestuurder van UZ Leuven en de vice-rector. Bij het verlaten van het gebouw passeren we een jongetje in een rolstoel, hoofdje kaal, bepakt en beladen, waarschijnlijk om weer een behandeling tegen de ziekte met de K te ondergaan. Even is er oogcontact, ook met Pieter. Wederzijds springen genstertjes van hoop en aanmoediging over. Op de valreep geeft een dame me nog een briefje mee, dat als allerlaatste in de rugzak verdwijnt. Vandaar gaat het naar het centrum van Leuven. Mijn zoon Stijn en ik lopen, mijn vrouw Annemie fietst en Pieter rijdt op zijn speciale driewiel-ligfiets.

*Wij zijn met onze Dries in behandeling voor een burkittlymfoom sinds 12 juni 2017. Sinds deze zomer begrijpen wij pas echt wat het betekent om kanker binnen je gezin te hebben. Een zware tocht, met elke dag marathons voor de boeg. Je hebt een passende vergelijking gevonden denk ik... Bij je vertrek aan het ziekenhuis waren wij er net om aan de 2de helft van de behandeling te beginnen. Die jongen aan de ingang van het ziekenhuis die zijn kale hoofdje zelfs niet probeerde te bedekken ondanks het brede assortiment petjes dat we ondertussen verzameld hebben. Die jongen die oogcontact maakte en in Pieter iets herkenbaars zag. Die jongen die er weer vol goede moed aan begint, ondanks de zware weken vol misselijkheid, infecties, isolatie, ziekenhuisopnames. Die jongen met een beetje angst in de ogen, maar die ondanks alles toch steeds terug een lieve lach op zijn gezicht tovert. Die jongen van mij, amper 8 jaar oud, maar met zo'n sterke kracht en wil om door te zetten. Ja, deze jongen die ook al de andere zieke kinderen hier (en ook de zieke grote mensen natuurlijk) veel goede moed en sterkte toewenst, wil ook heel enthousiast een brief met jullie meegeven! Wij hopen dat deze tocht jullie een berg vol mooie momenten geeft, met hartverwarmende ervaringen, zodat dit jullie nare herinneringen weer een beetje meer doen vervagen. **Els***

Veel mensen, waaronder de burgemeester, de rector, politici, familieleden, vrienden collega's, maar ook veel onbekenden wachten Johan en zijn gezin op op de Grote Markt in Leuven en wuiven hem uit. © ROB STEVENS

Op de Grote Markt in Leuven hebben tientallen mensen zich verzameld om me aan te moedigen of erbij te zijn. Naast de rector van de KU Leuven en de burgemeester van Leuven zijn er heel wat politici, collega's, vrienden en sympathisanten. Sommigen ken ik, maar er zijn ook veel mensen die ik nog nooit heb gezien.

Aan de trappen voor het stadhuis zetten de burgemeester en de rector van de KU Leuven de eerste stempels in mijn stempelboekje dat ik, zoals elke pelgrim die naar Compostela trekt, regelmatig laat afstempelen als bewijs dat ik het volledige parcours afleg. Ook hier staan overal camera's en word ik gevraagd interviews te geven voor radio, tv en kranten. Het voelt vreemd. Ik heb eigenlijk nog niets gedaan, enkel aangekondigd dat ik 2400 km ga lopen.

Johan ontvangt de eerste stempeltjes van burgemeester Louis Tobback en rector Luc Sels onder het wakende oog van een tiental camera's. © PIETER SWINNEN

Daar sta ik dan, met een gemengd gevoel. Aan de ene kant heb ik een klein hartje. Was ik misschien toch niet een beetje te ambitieus? Ik voel me onzeker. Hoe zal dit avontuur aflopen? Het kleinste medische kwaaltje kan uitgroeien tot een gigantisch probleem en misschien tot het vroegtijdig stopzetten van de actie. Aan de andere kant voel ik me ontzettend verantwoordelijk. In mijn rugzak zit de last en de hoop van honderden kankerpatiënten. Al die brieven moeten naar Compostela. Falen is geen optie.

'Het voelt vreemd, zoveel camera's. Ik heb eigenlijk nog niets gedaan, enkel aangekondigd dat ik 2400 km ga lopen'

Luc Sels, rector van de KU Leuven

Op 21 augustus 2017 was ik in Leuven. Het was mijn eerste ontmoeting met Johan en Annemie. En natuurlijk ook met Pieter. Want om Pieter draaide dat knotsgekke plan van Johan; om Pieter en honderden andere kankerpatiënten. Inderdaad, het was een knotsgek plan. Ik wist niet goed wat er van te denken. 2400 kilometer lopen, 80 kilometer per dag. Dat is bovenmenselijk, zelfs voor iemand met een puike conditie en een zelden geziene volharding. Eén keer de enkel verzwikken volstaat om het plan te dwarsbomen, zo dacht ik. Eén val, één losse steen. Ik was sceptisch. Maar ook toen al was er die warmte. Er was een doel, er waren mensen die optimisme en hoop uitstraalden. Het zou lukken, het moest lukken. Het vizier stond op de maand die komen zou. Het vizier stond vooral op de ziekte, op kanker, op die creatieve vijand. Ook die zou ooit overwonnen worden. Die overtuiging was voelbaar in Leuven.

Het afscheid is warm, ik knuffel zowat iedereen. Dat knuffelen zal een constante blijken op onze tocht. Ons vertrek haalt die avond het tv-journaal, maar wij zullen die beelden pas een dikke maand later zien.

f

Agnes: Pieter, ook al kan je geen 2400 km fietsen met je ligfiets, elke km ben je erbij, in ieders hart, in ieders gedachten, vlak naast je papa.

Lieve: Ik ben blij dat ik Johan de eerste kilometer kon vergezellen. Hij heeft me opnieuw hoop en moed gegeven om verder te strijden! Fijn om het traject dagelijks te kunnen volgen.

Katty: En mijn briefje gaat mee, voor jou mama... en voor alle andere kankerpatiënten die vechten.

Tegen halfelf zijn we definitief vertrokken. Met we bedoel ik mijn gezin, maar ook een vijftigtal lopers en fietsers, een beeld dat aanleiding zou geven tot de krantenkop *De Forrest Gump van Leuven*. De hele karavaan, met Pieter op kop, trekt naar de Philipssite, netjes geëscorteerd door de politie. Dat had zijn voordelen, voor sommigen was het weleens leuk om een rood licht te mogen negeren op de kruising met de ring. Op de Philipssite nemen we afscheid van een aantal mensen. Ook Pieter, Stijn en Annemie blijven hier achter na een dikke knuffel. Dat afscheid laat me niet onberoerd: ik zal Pieter en Annemie de volgende vier weken enkel nog via FaceTime kunnen zien. Gelukkig zal Stijn me samen met zijn vriendin en haar ouders een paar keer komen vergezellen op mijn tocht.

Na de stop op de Philipssite blijft er een twintigtal sportievelingen over, die samen met mij richting Hoegaarden trekken. Daar staat het mobilhometeam ons op te wachten. We stop-

*Vertrek aan het stadhuis in Leuven met Pieter op kop en met een 50-tal
volgers in Johans kielzog © ROB STEVENS*

pen even voor een stempel in het gemeentehuis, een radio-interview en een knabbel. Vandaar lopen we de Ravel op met een nog kleinere groep. We dunnen uit. De kinderen van Chris, Niels en Senne, zijn er wel nog bij. Senne is een echte spraakwaterval en zit vol energie. Steven en Wim, twee mannen die meefietsen, nemen de jongen geregeld op sleeptouw om hem nog wat extra kilometertjes te laten afleggen. Heerlijk gezelschap, die twee jongens. In Eghezée houden we kort halt en neem ik opnieuw een kort radio-interview voor mijn rekening. Daarna trekken we richting Namen. Dankzij de vele verharde fietspaden en de weinige hoogtemeters geraken we al gauw aan een gemiddelde snelheid van 11 km per uur.

Chris, logistiek coördinator

Omdat veel mensen die eerste dag een eindje wilden meelopen of -fietsen en het warm dreigde te worden, beslisten we om extra tussenstops in te lassen: vijf in plaats van drie. Hierdoor was het voor de mobilhomes ook wat racen tegen de klok. Bij de eerste voorziene tussenstop na 11 km waren de mobilhomes nog nergens te bespeuren. Zij waren opgehouden door de drukte bij de start. De groep liep dan maar door en een kilometer later reden de mobilhomes hen tegemoet. Iedereen werd voorzien van de nodige sportdrank en na 10 minuten werd de tocht hervat.

Op het einde van de dag, na 68 km, zijn we nog met tien. De meesten hebben het hele eind gefietst: Louis, Wim, Monique, Urbain, Steven (van de ziekenhuisschool) en Carina (van de Leuvense politie). Slechts één iemand liep de hele dag met me mee en verbrak zo haar persoonlijk record: Dora. De tocht had haar vleugels gegeven, want vlak voor de eindmeet daagde ze me zelfs uit voor een spurtje tot aan de mobilhomes. Die stonden netjes opgesteld langs de Maas. Niels, won maar die was pas de laatste kilometer beginnen meelopen. Ik klopte Dora op de eindstreep. 's Anderendaags zou zij wraak nemen en zou zij het spurtje winnen. Buiten in het park langs het water kookten en aten we en daarna kropen we onze mobilhomes in. De eerste dag was een bijzonder bewogen dag geworden, vol interviews, fijne ontmoetingen maar ook vol afscheidnemen. Telkens weer.

De eerste dagen

's **M**orgens zijn we op tijd uit de veren. De papa van Chris komt aan, samen met Griet. Nee, niet onze communicatieverantwoordelijke, maar wel een goede kennis van Chris die mee komt lopen. Chris' papa komt de sporthorloges brengen die we nu geleidelijk aan in gebruik kunnen nemen, al duurt het even vooraleer we de specifieke functies ervan ontdekken. Louis en Wim zijn al naar de bakker geweest. Ik eet wat vers brood met confituur en honing. We zitten samen buiten aan een campingtafeltje met een roodwit geruit tafellaken. De benen voelen goed. Ik heb geen last van de inspanning van de dag daarvoor. Gelukkig maar, want dit is nog maar een begin. Vandaag staat er een etappe van 69 km op het programma, van Namen naar Olloy-sur-Viroin, niet ver van de Franse grens.

Griet, goede kennis van Chris

Ik las in de Campuskrant over de plannen van Johan. Lopen is al heel lang een hobby, een passie. Sinds kort komt daar al eens een bescheiden – tussen de 50 en de 60 km – ultratrail aan te pas. Wat Johan van plan was, vond ik hoe dan ook indrukwekkend. De fysieke prestatie, maar ook wat daarbij komt kijken: training, voeding, verzorging, uitrusting... Het fascineerde me. Ik kende Johan niet persoonlijk, maar Chris wel. Vanop de zijlijn volgde ik de voorbereiding. En meer en meer kriebelde het om toch ook zelf een stukje mee

te lopen. Dag twee van Johans tocht reed ik naar Namen om hem te leren kennen en twee etappes (zo'n 50 km) te vergezellen. Een fijne ontmoeting. Een mooi parcours. Het was nog zoeken naar een tempo dat goed voelde en Chris niet te erg verontrustte. Babbelend met Johan en de mensen die – elk met hun eigen verhaal – met ons meeliepen en -fietsen, kwam het waarom van de tocht meer en meer bij mij binnen. Wat in de Campuskrant en andere media een mooi verhaal was, kon ik hier en nu voelen als een ongelofelijke drijfveer. De rugzak, de brieven, de verhalen, de symboliek van de tocht. Het waarom raakte mij nu pas echt.

Het eerste gedeelte loopt idyllisch langs de oevers van de Maas, richting Dinant, op een verhard pad, weg van de grote baan, meestal achter de tuintjes van huizen en tavernes. In Dinant houden we even halt om wat te eten. We worden herkend door enkele Vlamingen die ons de dag ervoor op tv gezien hebben en die ons succes komen wensen.

Vandaar gaat het verder naar Givet, nog steeds langs de oevers van de Maas. We passeren mooie plekjes en het parcours wordt wat avontuurlijker. Het gaat dwars door weiden met koeien. Zandpaden kronkelen door de bossen langs de rivier. Hier en daar gaat het op en neer langs de hellingen van de oevers. Griet, zelf ook een fervente loper, loopt de hele dag mee, net als Dora, voor de tweede dag op rij. De paden worden hier smaller en moeilijker om met de fiets te berijden. Hierdoor geraken de fietsers flink achterop. Even dreigt gevaar. Senne, het zoontje van Chris, krijgt een probleem met het zadel van zijn fiets. Hij stapt af langs rechts en sukkelde in de Maas. Louis springt van zijn fiets en grijpt de jongen meteen vast, weg uit het stromende water. Deze wegen zijn duidelijk niet voor fietsers gemaakt, ze stappen noodgedwongen af en gaan te voet verder. Alleen camera-man Thomas fietst verder en blijft dicht bij me in de buurt.

Hij is net aan het filmen als ik struikel over een uitstekende wortel van een boom. Ik blijf maar net overeind. Goede beelden, dat wel, maar ook om van te schrikken.

Louis, teammedewerker van begin tot einde

Op een smal onberijdbaar paadje vlak naast de Maas verloor Senne, de jongste telg van Chris, zijn evenwicht. In een snelle reflex kon ik zijn fietsstuur vastgrijpen en hem met fiets en al uit het water trekken. Senne reageerde heel gevat: 'Gij zijt ne toffe, ik val in 't water en gij pakt eerst mijn fiets'. Of hoe dicht paniek en opluchting bij elkaar kunnen liggen.

De mobilhomes zijn intussen al een stuk verder, in Givet, het eerste dorp op Franse bodem. Chris zoekt er naar een geschikte stempelplaats, zoals het gemeentehuis of een kerk. In plaats daarvan komt hij een bordje met 'lokale radio' tegen. Samen met Gertjan stapt hij naar binnen. Voor een stempel ja, maar stiekem hoopt hij onze actie ook op de Franse radio te krijgen. Aan de balie vertellen de twee mannen ons verhaal, waarop al snel een journalist wordt gemobiliseerd voor een interview. Wanneer ik aankom, brengen ze me op de hoogte van de plannen. En zo zitten we een tijdje later met z'n allen samen in de opnamestudio van Fungi FM. Frans is niet mijn sterkste kant, al kan het ook aan de vermoeidheid liggen, en gelukkig neemt Gertjan grotendeels het woord. Het interview wordt de dag nadien uitgezonden en ook her-nomen in het weekoverzicht. Ik houd er warme herinneringen maar ook een speciale stempel aan over. Daarna gaat het verder door de bossen, geleid door de gps in onze horloges. Jozef, onze jonge filmstudent, beslist om vanaf hier het volledige traject tot aan Compostela mee te fietsen, want vanuit de mobilhome kan hij weinig interessante beelden draaien.

Ontbijt op de camping met Gertjan, Senne, Chris en Johan

© JOZEF KAUT

Her en der is het pad aangegeven met een blauw bordje en gele streepjes in de vorm van een Sint-Jacobsschelp. Het is toch wel een beetje onwezenlijk om te zien dat een pad naar een stadje in Spanje van overal in Europa staat aangeduid, zelfs tweeduizend kilometer daarvandaan. Na een halfuur krijgt Jozef telefoon. De mobilhomes zijn klaar voor vertrek, maar de sleutel van de tweede mobilhome is nergens te vinden. Uiteindelijk duikt die op in een van de vele zakken aan Jozefs broek. Snel fietst hij het afgelegde deel terug. De mobilhomes vertrekken en Jozef probeert mij en Louis, die meefietst, in te halen. En dan loopt het fout. De wegmarkeringen zijn niet duidelijk en de gps-horloges brengen ons in de war. De paden die we betreden zien eruit alsof ze 200 jaar niet gebruikt zijn. Allicht zitten we af en toe even naast het geplande traject. Jozef zit op een alternatieve route en Louis

en ik trekken alleen verder. Voor fietsers is het een uitdagend traject, zeg maar gevaarlijk, en Louis komt tweemaal zwaar ten val. 'Een bodemstaal nemen,' zoals hij het als schertsend verwoordt. We moeten er hard om lachen, maar uiteindelijk blijkt de blessure erger dan gedacht. Louis krijgt de volgende dagen steeds meer last van zijn heup en zakt regelmatig door zijn been, zodat hij met de bezemwagen mee moet. Fietsen zit er voor hem niet direct meer in. Louis sluit zich vanaf nu aan bij het logistiek team en helpt overal waar hij kan. We overnachten nabij Olloy-sur-Viroin op een camping. Het laatste stukje is nog een flinke kuitbijter van ruim een kilometer lang. De batterij van de elektrische fiets van Steven laat het net hier afweten, waardoor hij puffend en zwetend, wandelend naast zijn fiets, de camping bereikt. Bij aankomst doet de uitbater moeilijk. Hij heeft geen plek waar de campers naast elkaar kunnen staan en Chris' reservering van anderhalve maand eerder, is zoek. Na veel gezocht en klaviergetokkel vindt de uitbater dan toch nog twee staanplaatsen naast elkaar. Wanneer de man ons begeleidt naar de staanplaatsen, is onze verbazing groot en kunnen we onze lach bijna niet inhouden. Op een uitgestrekte laan met plaats voor een 30-tal campers, staan twee tentjes en verder niets. Tja. Na het douchen spreken twee Vlamingen me aan. Ze hebben me op televisie gezien, maar blijken ook familie te zijn van Louis. Het is voor hem een verrassing van formaat. Bij valavond zet journalist Thomas een klapstoeltje buiten voor een interview voor *Telefacts*. Na het avondeten vraagt ook Jozef me om voor de camera plaats te nemen en zo wordt het, na een deugddoende massage, toch weer middernacht voor we onder de wol kruipen. 's Morgens bij het vertrek halen we op de camping nog even een stempeltje, of iets wat daarvoor moet doorgaan. Het beste wat er te vinden is, is een stempel met daarop PAYE-BETAALD.

Daarna gaat het verder door het lichtglooiende Franse landschap. Het is een lappendeken van velden, een patchwork

van kleurschakeringen. Veel meer moet dat niet zijn. De schoonheid van de eenvoud. Daardoorheen kronkelt een lange aarden weg naar de verre einder. Symbolischer voor deze lange tocht kan het niet worden. Het wordt overdag behoorlijk warm. Ergens op een pad tussen de velden trap ik bijna op een lange grijze slang die zich opwarmt op het stenige pad.

In Sévigny-la-Fôret word ik opgewacht door de dochter van de burgemeester, dankzij Chris. Die rijdt altijd een stuk vooruit om me niet te veel tijd te laten verliezen met het zoeken naar een stempel. Hij had lukraak ergens in het dorpje aangebeld met de vraag waar de burgemeester woont. Die bleek niet thuis, maar zijn dochter wel. Ze belde haar vader, vroeg hem waar de sleutels van het gemeentehuis en de stempel lagen en loste het probleem met de glimlach op.

Het wordt uiteindelijk een lange dag met zo'n 85 km in de benen. Stilaan begin de nacht te vallen. Het landschap ver-

Aangekomen op de camping geeft Chris Johan een muntje en handdoeken om te gaan douchen © JOZEF KAUT

vaagt en laat steeds minder details zien. Terwijl het wordt gereduceerd tot enkele lijnen, steken we onze hoofdlampjes aan. Mijn wit lampje vooraan werpt een kegel van licht in de opkomende duisternis en herleidt het landschap tot een cirkel die zich enkele meters voor onze voeten voortbeweegt. Aan mijn rugzak knippert een rood lampje. Terwijl ik na het eten van een koekje weer vertrek, filmt Jozef hoe ik verder het donker in loop. Mijn knipperende rode lichtje vermengt zich met de rode knipperende lichten van de grote windmolens aan de einder totdat ze niet meer van elkaar te onderscheiden zijn. Ik word één met het landschap. Kort voor onze aankomst begeeft de fiets van Jozef het. Een leuke band. We bellen Chris op. Hij meldt dat het niet ver meer is. Hij kon onze lichten al zien en knippert op zijn beurt met zijn zaklamp. Nog enkele kilometers. We komen aan op het erf van boer Frédéric in Château Porcien en worden hartelijk ontvangen. Ons team heeft warm eten klaar en we praten nog geruime tijd na. De fiets wordt gerepareerd en heel laat in de avond zet boer Frédéric een stempel in ons boekje. Het is zeker niet de mooiste, maar wel met telefoonnummer en al voor als we verloren lopen. We mogen hem altijd bellen.

“s Avonds laat zet boer Frédéric zijn stempel in ons boekje. Met zijn telefoonnummer voor het geval we verloren lopen”

f

Geert: Een voorbeeld voor velen die deze strijd strijden of gestreden hebben. Wij putten enorm veel moed uit jullie voorbeeld. Samen dragen en afzien om het ultieme doel te bereiken! Een aanmoediging vanuit Gasthuisberg.

Margriet: Energie opdoen en goed rusten! Fantastisch. Komaan Johan!

Na een ‘topsportersontbijtje’ met muesli, magere melk en bessen zijn we klaar voor weer een nieuwe dag. Een tocht van weer ruim 80 kilometer door de glooiende Franse landschappen. Ik had me voorgenomen regelmatig iets te schrijven voor de blog, maar dat is bij één enkel bericht gebleven. Er is gewoon geen tijd voor. De dagen zitten zo overvol: lange dagen lopen, tijdens de pauzes snel naar Leuven bellen, ’s avonds examens verbeteren, punten ingeven, regelmatig iets schrijven voor het boek *De Lange tocht*, dat direct na aankomst klaar moet zijn... Gelukkig stuurt Chris dagelijks foto’s en sms’en naar Leuven. Griet past de tekstjes aan, zodat alles mooi en overzichtelijk op Facebook of op de website komt.

Griet, communicatieverantwoordelijke

Vijf weken lang werd ik elke ochtend wakker met Chris en ging ik met hem slapen. Zo voelde het toch! Tussen 6 en 7 uur ’s ochtends bespraken we de dagroute en maakten we de eerste communicatie-afspraken. Overdag hielden we voortdurend contact, om snel te kunnen inspelen op bijzondere ervaringen of ontmoetingen en alles zo goed mogelijk in beeld te brengen voor de vele volgers. Chris was niet alleen de vaste begeleider van Johan, maar ook onze ‘reporter ter plaatse’. Na een paar weken hadden we maar halve woorden meer nodig. Zelfs op heel zware dagen, met aankomsten ver na middernacht, kon ik Chris nog altijd overtuigen om ons een beeldje te leveren, al was het maar van een paar loopschoenen op de trap van de camper. Het was heel fijn om met hem samen te werken.